

Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el l-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea... Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pântecul din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțămintă în picioarele lui; Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat... Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit... a auzit cântece și jocuri. Și... a întrebat ce înseamnă acestea... Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el... a zis tatălui său: Iată... niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

Luca, 15, 11-32

Pilda fiului rătăcitor exprima ideea că **pocăința nu este niciodată prea târzie, cu condiția ca aceasta să fie sinceră și deplină**. Valoarea pedagogică a acestei pilde rezidă în **asumarea inteligentă și matură a rătăcirii, a pierderii, pentru moment, a reperelor**. Creștinismul vine cu o perspectivă aparte asupra păcătuirii. **Păcatul, în măsura în care este pasager, poate deveni sursă și reazem într-o perfecționare**, prilej de reorientare și înaintare pe drumul cel drept. Conștientizarea unei stări de fapt reprobabile este începutul îndreptării noastre. Fără acest „grad zero” al iluminării de sine nu există nici reconversie morală, nici chiar început ființial.

Cine este **fiul rătăcitor**? Este **omul mânat de voluptatea aventurii, de dorul de ducă**, de mirajul țării îndepărtate. Este fiul neascultător, care forțează tiparele bunei purtări. Este **cel care nu a învățat încă din greutăți**, dar este capabil de această învățare. Este cel care caută obstacolul, ocazia pentru a se ilumina. Are însă o mare calitate: experiența limită îl trezește, îl înfrumusețează și înobilează spiritual, „venindu-și în sine”. Mai mult decât atât, el este gata de pocăință, de acceptare a unui statut inferior, dar în casa sa, a părintelui său. **Dorul întoarcerii acasă este însoțit de căință sinceră**: „Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15.18 19).

Cine este **tatăl fiului rătăcitor**? Este prototipul părintelui, este „tatăl generic”, **un fel de Dumnezeu, a toate înțelegător, iertător**. Este marele pedagog, capabil de a converti situația de păcătuire în prilej de îndrumare și formare. Este părintele ce privește „cum se cuvine” fapta fiului său: „Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțămintă în picioarele lui” (Luca 15.22). Este tatăl ce valorifică o situație limită spre un scop nobil: copilul pierdut să se regăsească. **Este pedagogul care folosește singura cale de îndreptare în situația dată: pedeapsa „pozitivă”**. Nu prin deposedare sau descalificare, ci prin dăruire și primenire.

Cine este **fratele fiului rătăcitor**? Este omul conformist, ascultător de porunci dar și dornic de a extrage foloase din acestea. „Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei” (Luca 15.29). Este **prototipul individului orgolios**, care oferă cu condiția să primească în aceeași măsură. De la el putem învăța că resentimentul ne face rău, situându-ne cum nu se cuvine față de cel ce a păcătuit. Înțelegerea aproapelui și îndurarea sunt calități ce trebuie să prevaleze în fața egoismelor noastre. Fratele fiului rătăcitor ne propune următoarea întrebare: **cine păcătuiește cu adevărat, cel ce a trecut de păcat sau cel ce se agață de el pentru a-l coborî pe semenul său?**

Oricum, **de la fiecare** protagonist al acestei parabole **avem de învățat câte ceva: de la fiul rătăcitor** - că oricât de „rătăciți” am fi, putem descoperi Calea; **de la tatăl acestuia** - ca toți fiii, indiferent de căderile lor, trebuie așteptați, primiți, primeniți cu iubire pe măsură căderilor lor; **de la fratele fiului rătăcitor** - că putem deveni „mici”, cu toată credința noastră arătată, dacă nu îi înțelegem pe cei care au păcătuit dar au avut forța să-și revină...

prof. univ. Constantin Cucos - www.crestinortodox.ro

Iată marea problemă a copiilor noștri. Iată durerea de astăzi a multor părinți. Iată că s-au înmulțit în lume și în familiile noastre fiii risipitori, neascultători și desfrânați, ca cel din Sfânta Evanghelie. Ce se mai poate face pentru ei, după ce au căzut în toate păcatele? Ce trebuie să răspundem acestor părinți care vin plângând la noi?

Răspunsul este unul: **să-i ajutăm pe copiii noștri mai întâi să nu cadă în păcatele cele grele care sunt: necredința, neascultarea și desfrânarea**. Iar dacă au căzut ca fiul risipitor din Evanghelie, **să-i ajutăm să se ridice din prăpastia necredinței și a desfrâului**. Cum? Mai întâi **să-i ducem la un duhovnic bun să-și mărturisească păcatele**. Apoi să-i îndemnăm din nou la biserică, la o viață socială normală, și **să-i deprindem să se roage și să citească cărți sfinte**. Numai să luați aminte ca **nu cumva chiar părinții, tata și mama, să fie aceia care își smintesc copiii și-i împing la tot felul de păcate prin exemplul rău pe care îl văd în casă**.

6 februarie – Sfântul Fotie cel Mare (+897) s-a născut în jurul anului 820 în Constantinopol într-o familie de vază.

Fiind **cinstitori ai sfințelor icoane**, membrii familiei Sfântului au avut cu toții de suferit în timpul împăratului iconoclast Teofil, fiindu-le confiscată averea și trimiși în surghiun. De altfel **ambii părinți ai Sfântului Fotie au și murit exilați**.

Nu este cunoscut unde a dobândit Sfântul o **educație atât de aleasă**, însă vestita sa bibliotecă confirmă **erudiția sa**. Încă din tinerețe înțelepciunea și profunzimea cunoștințelor sale teologice erau prețuite chiar și de dușmanii săi. **Deși tânjea după viața monahală, Sfântul Fotie nu a făcut acest pas**, ci întâi a **predat mai multe discipline la școala împărătească** superioară din Constantinopol, iar apoi a **fost căpitan al găzii și prim secretar imperial**.

În anul 858, după nedreapta exilare a patriarhului Ignatie, Sf.Fotie, pe atunci mirean, a **fost ales patriarh, hirotonit și instalat, în ciuda opoziției sale**. Un mare merit al Sfântului Fotie a constituit **trimiterea fraților Chiril și Metodie să propovăduiască ortodoxia în ținuturile slave în limba slavonă**.

Pe fondul conflictului între Roma și Constantinopol, în luna septembrie 867, **Sf.Fotie a fost înlăturat din scaunul patriarhal și exilat**, iar Ignatie a fost repus în tron. **În surghiun a alcătuit mai multe cărți** de o deosebită însemnătate teologică, epistole, cuvântări și cântări bisericești. În 876 Sf.Fotie a fost în sfârșit rechemat la Constantinopol, încredințându-i-se educația fiilor împăratului, iar patriarhul Ignatie l-a recomandat ca și succesor al lui. În 877, la moartea lui Ignatie, Sf.Fotie își va relua demnitatea patriarhală. Repunerea sa pe tronul Constantinopolului se va face și cu acceptul Romei, însă mai departe **a condamnat eresul „Filioque” în Crez de către catolici**. Odată cu venirea pe tron a împăratului Leon al VI-lea, în anul 886, bătrânul Fotie, fostul profesor al noului împărat, a fost **exilat pentru a doua oară**, de data aceasta în Armenia. A murit pe 6 februarie 897. Sfintele sale **moaște au fost aduse la Mănăstirea Sfântul Prooroc Ieremia din Constantinopol**, ctitoria Sfântului, iar **apoi strămutate la Mănăstirea Sfânta Treime din insula Halki** unde funcționa marea școală teologică a Patriarhiei Ecumenice.

Lumea Credinței nr. 2 (103), februarie 2012, pp. 64-66

8 februarie - Sfântul M. Mc.Teodor Stratilat s-a născut în cetatea Evhaita, spre sfârșitul sec. al III-lea d.Hr. A intrat de tânăr în armata imperială și, dovedindu-se a fi un **bun comandant de oști și orator desăvârșit**, a ajuns ofițer cu rang înalt și **mare conducător („Stratilat“)**. Împăratul Liciniu (308-324) i-a încredințat conducerea cetății Heraclee. Aici a descoperit sfântul Evanghelia lui Hristos, primind Botezul și devenind creștin. Potrivit tradiției, **a ucis un balaur dintr-o cetate învecinată, fără luptă, căci având la gât Sfânta Cruce**, Domnul Dumnezeu a rânduit ca balaurul să vină singur înaintea sa și să se lase tăiat cu sabia. Auzind despre această minune, mulți păgâni din împrejurimi s-au făcut creștini.

În ziua de 8 februarie 312, **pe când avea doar 23 de ani, Sfântului Teodor i s-a tăiat capul**. Deși Liciniu dorea să arunce în mare trupul sfântului, ca nu cumva creștinii să-l ia și să-l cinstească, **moaștele sale au fost luate de către Avgar, ucenicul și tahigraful Sf.Teodor, și mutate din Heraclea în Evhaita natală (unde s-a născut și a pățimit și Sf.Teodor Tiron)**, fiind împlinită astfel ultima dorință a mucenicului. Ulterior, **numele acestei cetăți a fost schimbat în Teodoropol** (orașul lui Teodor). Așa a devenit tânărul Teodor, din conducător al unei oștiri și cetăți pământești, Stratilat sau Voievod în armata cerească a lui Hristos. El este considerat Mucenicul biruinței, fiind tămăduitor de multe boli și neputințe.

În anul 1260, moaștele sale au fost aduse în Veneția, unde se află și astăzi. Acolo, **în Piața Sfântul Marcu, se află și o statuie a Sfântului Teodor Stratilat**.

10 februarie – Sf.Haralambie a fost **episcop în Cetatea Magneziei, din Asia Mică**, Turcia de astăzi, în vremea împăratului Septimu Sever (193-211). **Când Sf.Haralambie a împlinit vârsta de 113 ani a fost supus la diverse chinuri** pentru că nu a lepădat credința în Hristos. În timpul torturilor, mâinile guvernatorului Lucian s-au lipit de trupul sfântului și au rămas acolo până când mucenicul a făcut rugăciune. În fața acestei minuni, cei care îl torturau s-au convertit. Mai târziu, auzind împăratul cele petrecute cu Sf.Haralambie, a poruncit să fie adus în Antiohia. Aici a fost supus la alte chinuri: soldații i-au legat barba în jurul gâtului și l-au tras de ea pe drum; i-au înfipt un piron de fier în trup, i-au ars fața și i-au jupuit pielea de pe trup. Însă, Sf.Haralambie s-a vindecat în chip miraculos, prin darul lui Dumnezeu.

La cererea împăratului Sever, Sf.Haralambie a făcut multe minuni cu harul lui Dumnezeu. A vindecat un om posedat de un duh rău de 35 de ani și a înviat un tânăr, încât **Galina, fiica împăratului s-a convertit și ea la creștinism**. Sf.Haralambie a fost **condamnat la tăierea capului cu sabia**. În timpul rugăciunii dinainte de moarte, cerurile s-au deschis și sfântul a văzut pe Hristos și pe îngerii săi. Sf.Haralambie i-a cerut lui Dumnezeu să aibă grijă de locul unde vor rămâne moaștele sale, că acel loc să nu sufere niciodată de foame și de boli. **A murit înainte de a fi executat**.

Capul Sf.Haralambie se păstrează la Mănăstirea "Sfântul Ștefan" din Meteora. În biserica **Măn. Miclăușeni**, din Iași, se află moaștele a treizeci de sfinți, printre care și ale Sfântului Haralambie. Părțile din moaștele sale sunt prezente la **Măn. Râșca, la Catedrala episcopală din Galați**, la bisericile „**Sf.Dumitru**“ (Poștă), „**Sfinții Arhangheli**“ (Oțelari), „**Sf.Stelian**“ (Lucaci) din București. Este cunoscut ca fiind **apărător de ciumă și de foamete**. www.crestinortodox.ro

Sâmbătă, 10 februarie, înaintea duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, are loc pomenirea celor adormiți (Moșii de iarnă).

Programul săptămânii 4 februarie 2018 – 11 februarie 2018

Duminică	4 februarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Fiului Risipitor) – Pr.Ticu
Duminică	4 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Ticu
Luni	5 februarie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Martți	6 februarie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	7 februarie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Joi	8 februarie		
Vineri	9 februarie	9 - 11	- Taina SF.MASLU
Vineri	9 februarie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr.Ticu
Sâmbătă	10 februarie	7 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți (Moșii de iarnă) – Pr.Ticu
Sâmbătă	10 februarie	17 - 18	- Vecernia duminicii Lăsatului sec de carne – Pr.Dragoș
Duminică	11 februarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Înfricoșătoarei Judecăți) – Pr.Dragoș
Duminică	11 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș